

A felelősség viszont változatlan ma is.

Romhányi doktornak az eltelt évek alatt nem sok ideje maradt a pihenésre. Volt úgy, hogy hetekig nem tehette ki a lábát Gyarmatról. Egyszer hétvégi ügyeletes volt, másszor meg a frissen operált beteget nem volt szíve magára hagyni. Talán ezért is viselte meg az eltelt két és fél évtized. Igaz, nem is nagyon vágyott máshová. Ha egy-egy nehéz műtét után úszhatott egyet Tivardarnál a Tiszában, máris kipihentnek érezte magát.

— Nekem a sebészet a hobbim is volt. Én nem vádásztam, nem kártyáztam, nekem a munkám volt a szórakozásom is.

Ezért is tervezi, hogy nyugdíjasként új lakóhelyén, Nyíregyházán is vállal munkát, mert úgy érzi: betegek nélkül mégsem tudna élni...

Nagy szerencséjének tartja, hogy családjának valamennyi tagja egészségügyis. Felesége nyugdíjas röntgenasszisztens, nagyobbik lánya, s annak férje orvos, kisebbik lánya szintén röntgenasszisztens.

— Mit hagyok útravalóul a fiataloknak? Próbálják megőrizni azt a szellemet, amit én kialakítottam. Úgy gondolom, dolgozni így kell, talán csak így érdemes...

Akinek hobbija is a munkája

Jó pihenést, doktor úr!

sebészféorvos. Azóta végzi ezt a feladatot, amelyet mindvégig szeretettel, nagy hozzáértéssel művelt. A kezdetekre még ma is szívesen emlékszik. Arra, hogy egyetlen orvosként, egyetlen nővér segítségével kezdhette meg a munkát.

— Még az ágyakat is mi cipeltük fel a pincéből. A legjobban annak örültem, hogy saját kezemmel, a saját képemre formálhattam az osztályt. Tudja, ide régen sem volt, manapság sem könnyű orvost kapni. Olyan munkastilust akartam hát kialakítani, amelyben az emberek jól érzik magukat. Azt akartam, hogy orvosok és nővérek egyaránt szeressenek bejönni a munkahelyükre, „komfortérzésük” legyen. Családi hangulatot akartam az osztályon. Azt, hogy ne csak a munkát, egymást is szeressék az emberek... — mondja lelkesen, s amíg hallgatom, már tudom: miért volt olyan népszerű a kórház dolgozóinak körében, s miért hozott még a „műszak” is hatalmas csokrot arra a

nevezetes nyugdíjasbúcsúztatóra.

— Látja, nem vagyok érzélgős típus, de akkor nagyon elérékenyültem... — mondja még most is meghatóva.

A szeretet mellé persze szigorúság is párosult. Az osztályon mindig rendnek kellett lenni, s a beteg sem találhatott okot a panaszra. A gyarmati kórház, akárcsak bármely párja az országban, igen sokrétű feladatot látott el, a kezdeti időkben mindenféle műtétet el kellett végezniük.

— Eiserttel mi még szívet is operáltunk. Akkor polihisztornak kellett lennünk, nem úgy, mint manapság. Most annyira specializálódott a szakma, hogy kis túlzással lassan már balkez-meg jobbkezsebészet is létezik. Mi még másképpen dolgoztunk, s az volt az igazi, emberpróbáló feladat...

Kovács Éva

— Romhányiról írsz, látod, ő megérdemli. Világéletében rendes ember volt — mondja ismerősöm, akinek véleményét mottónak is tekinthetjük.

Dr. Romhányi Tibor harminchét éve él a megyében, ebből huszonötöt a fehérgyarmati kórház sebészetének főorvosaként töltött el. Kétszeres Kiváló orvos, kétszer kapta meg a Munka Érdemrend ezüst fokozatát is. Most nyugdíjba vonul.

— El kell mennem, mert vagy infarktust kapok, vagy börtönben végzem — mondja, majd csodálkozásomat látva mosolyogva hozzáteszi: — Egyszerű a magyarázat. Nem vagyok már fiatal. Hatvanhárom évesen nehezen viselem, hogy minden másodikkal éjjel fel kell kelnem, s főorvosként nemcsak a magam, hanem a mások esetleges hibájáért is felelek. Úgy döntöttem hát, hogy nyugdíjba megyek. Nem lesz könnyű, az első évektől nagyon félek. Tudja, számomra igen nagy öröm, hogy olyan bensőséges ünnepségen búcsúztattak. Képzeld, annyi szépet és jót mondtak rólam, alig győztem szabadkozni.

A sebészkedést még Eisert Árpád mellett, Nyíregyházán kezdte. Közben 1963-ban átadták az ország első vidéki kiskórházát Fehérgyarmaton, ahová jó kezű sebészféorvost kerestek. Romhányi doktor kilencedmagával megpályázta, s meg is nyerte az állást, 38 évesen így lett az ország legfiatalabb